

Думите на господин Нора бяха накъсани и недобре изговорени. Все пак, той беше трето поколение пришълец в онова измерение. Вълнението също му пречеше да говори много добре. Обаче достатъчно добре го разбирах.

- Кои сигнали изчезнаха? - попитах аз.

- На джобните им телефони и на чиповете – обясни

Нора.

- Какви чипове? - не разбрах аз.

Господин Нора посочи ръката си между китката и лакътя. Там имаше прясна превръзка с малко кърваво петънце.

- Присаден чип? - подскочих аз. За мен това беше възмутително.

- Да – потвърди Нора. - У нас всички имат такива.

Закон.

- А твоят къде е? - посочих ръката му.

- Наложил се спешно да си свалим чиповете –

обясни Нора.

- А закона? - опитах се да бъда саркастичен.

- Не знам – вдигна рамене той. - Смятам, че е извънредна ситуация.

- Добре – погледнах го в очите, които излъчваха силно безпокойство. Обясни ми какво стана.

- Когато разбрах, че сигналите ги няма, изтичах в апартамента – продължи разказа си Нора. - Вратата беше затворена. Имах ключ и веднага влязох. Другата жена беше в безсъзнание на пода. Нямахе следи от наранявания.

- Как е станало? - недоумявах аз.

- В сградата не беше влизал никой непознат – обясни Нора. - А след като сигналите изчезнаха, от сградата никой не излезе.

- Никой не е излизал, а ги няма? - продължих да недоумявам.

- Да – кимна Нора. - Явно са ни следели и са организирали много добре отвличането.

- Сигурно имаш някаква представа? - попитах аз.

- Само предполагам – колебливо отговори Нора.

- И по-точно – подканих го аз.

- Не, не бих могъл да говоря по този въпрос – потвърдо каза Нора. - Необходим ми е на първо време друг джобен телефон от вашите, който да не е познат на похитителите. Затова дойдох при вас. Тук нямам други познати.

- Сигурен ли си? - погледнах го подозрително. - Я си помисли.

- Как? Какво? - започна да се запъва Нора.

Взех таблета си от бюрото и му го поднесох.

- Как ще ми обясниш това?

Нора се взря за секунди и пребледня още повече.

- Не искахме да ви замесваме – заяви той. -

Госпожа Хронхра работи за Съвета и няма право да говори за това на пришълци.

- Съвета? - не разбрах аз.

- Това е органът, който управлява нашата територия – обясни Нора.

- Територия? - не ми стана ясно.

- При вас се нарича държава или щат - отново обясни Нора.

- Добре – кимнах аз. - А какво правехте при тези експедиции? Виждам, че не са били тайни, след като се намира информация толкова лесно.

- Не бяха тайна – потвърди Нора. - Но, както казах, на пришълци не трябваше да се говори за това.

- Защо тогава Хронхра ни се довери и мина през невидимата врата с нас? - попитах малко раздражено.

- Защото от много години не бяха попадали пришълци с вашите възможности – отговори Нора, без да се колебае.

- Възможности? - учудих се аз.

- Има много критерии – започна да обяснява Нора, - които служат за определяне надеждността на индивида.

- И те са? - подканих го аз.

- Много са. На нашия език са. Трудно ми е да ги превода – започна да се запъва Нора.

- Добре – отсякох аз. - Ще приема, че си измисляш. Не ме интересува. Но ако мога да помогна на госпожа Хронхра и на Дахра, съм готов, защото все пак са ми симпатични.

Извадих резервния си джиесем с предплатена карта и му го подадох.

- Внимавай, когато го използваш, защото сима е на мое име. Веднага ще го свържат с мен и може да пострадам.

- Няма да говоря – каза Нора. - Трябва ми само за връзка. По него моите хора ще знаят къде съм. Оставил съм всички уреди, които са известни на похитителите. Този няма да им е познат.

- Но ако разберат на кого е сима и направят връзката? - попитах аз.

- Няма да имат време – заяви Нора.

- Защо си толкова сигурен? - изгледах го аз.

- Защото с Леа трябва да се върнете в Хронда – с не много убедителен тон каза Нора.

- Никаква Хронда – извика Леа, като влизаше в стаята. - Какво става тук?

- Господин Нора ни дойде на гости – казах аз.
- Виждам, ама е малко късничко – отсече Леа.
- Няма да е безопасно за вас, ако останете – меко каза Нора.
- Така ли? - подскочи Леа. - И какво сте направили?
- Не ние – отвърна с равен тон Нора. - Отвлякоха госпожа Хронхра и Дахра.
- Отвлекли? Кой? - с безпокойство в гласа попита Леа.
- Засега не знаем – вдигна рамене Нора.
- Ще изчакаш ли пет минути да си поговорим? - попита го Леа.
- Да – кимна Нора.
- Отидохме в другата стая и Леа ме погледна с недоумение.
- Не знам в какво сме се замесили – разперих ръце.
- Изпрати ли превода? - попита ме тя.
- Да – кимнах. - Ама какво значение има?
- Може и да ни се размине – с надежда каза Леа.
- И аз се надявам – казах аз. - Но не знам колко ще продължи тази история.
- Не трябва да си губим клиентите – поклати глава Леа. - Ако ни няма още няколко дена, ще престанат да ни търсят.
- Кое е по-важно? - попитах аз. - Да изгубим един-двама дребни клиенти или себе си. Според мен, това са гадните извънземни.
- За какво приказваш? - сепна се Леа.
- Хронхра ми разказа за тях – наблегнах на Хронхра.
- И? - погледна ме Леа с надежда.
- Да вървим – отсякох аз.

- Добре – съгласи се Леа с малко колебание.

Отидохме при Нора и му казах:

- Да тръгваме.

Взехме си нещата и излязохме. Пред входа беше спряла една непозната кола.

- Взех я под наем – каза Нора.

- И как? - попитах аз.

- Платих му я и той не настояваше за лична карта - обясни Нора.

Качихме се в колата и потеглихме към мястото, където беше невидимата врата.

- А къде ще отидем в Хронда по това време? - сетих се аз.

- Обадох се на бармана – каза Нора. - След десет минути по вашето време ще ви чака пред невидимата врата.

- И откъде знаеше, че ще се съгласим? - попитах аз.

- Не знаех – вдигна рамене Нора и гледаше пред себе си пътя. - Предположих.

Вече караше по неравния път, а след малко се отклонихме по горския път към Франга дере. Спряхме на мястото, откъдето можеше да се продължи само пеша.

- Ще поддържаме връзка – каза Нора. - Може би няма да се наложи да стоите дълго в Хронда, освен ако не искате да останете.

- Не сме мислили за това – отвърнах аз. - На стари години е малко трудно да се адаптираш на чуждо място.

Наближихме до прекършеното дърво.

- Знаеш ли защо това дърво е пречупено така? - попитах аз господин Нора, като осветих короната с повехнали вече листа.

- Сигурно аномалията се е разширила – обясни

Нора. - Понякога междуизмерната мембрана се дестабилизира.

- Значи не е безопасно – заключих аз.

- Няколко месеца няма да има сериозни промени – каза Нора. - Нашите учени постоянно следят състоянието на мембраната. Ако има опасност, тя ще бъде предсказана най-малко един ден предварително.

- Да речем, малко се поуспокоих – опитах се да се пошегувам аз. - Само че не знаем кога ще бъде този ден.

- Ако не може да се мине през тази врата, има други – убедително заяви Нора.

- Охо! - възкликнах аз. - Тогава се надявам да се приберам благополучно.

- И аз – подкрепи ме Леа.

- И още нещо – сетих се аз, преди да минем през невидимата врата, - защо оня ден, като предложих на бармана да се разменим с Леа, когато тя сновеше между масите и бара, той сякаш се уплаши?

Нора за пръв път се разсмя.

- Извинявайте – през смях каза той, - но дори и моето възпитание не можа да ме възпре да не се разсмея.

- Защо? - недоумявах аз.

- Това са неща, които и във вашия свят ги разбирате, само че при нас са малко по-особени – опита се да обясни Нора. - Тази работа се върши от немъже.

- Тоест – пак не разбрах аз.

- От жени или немъже – повтори пак Нора.

- А немъже са... - подканих го аз.

- Ами... - започна да мънка Нора.

- Обратни – отсече Леа. - Хайде да минаваме!

Тогава и аз се разсмях. Махнахме на господин Нора за сбогуване и се шмугнахме през невидимата врата.

На тротоара в Хронда ни чакаше барманът. Той радостно се здрависа с нас и ни поведе към колата.

В колата седеше сервитьорката, която ни кимна няколко пъти. Беше в добро състояние. Това ме зарадва.

Барманът докосна няколко пъти таблета пред себе си и колата се понесе по пустата улица.

След няколко минути спряхме пред бара и влязохме вътре, след като барманът докосна няколко пъти джобния си телефон, отвори вратата и изпрати колата си в гаража.

Отидохме в познатата ни стая и отново я обзаведохме с помощта на таблета, поставен на стената. Легнахме си бързо, защото едва се държахме на крака.

